

IN MEMORIAM URBANICS MÁTYÁS

Urbanics Mátyás iskolánk 10/A osztályos tanulója, nyolcgyerkes család második gyermeke tíz évvel ezelőtt, 2011. május 23-án hunyt el. Matyi 2011. május 22-én reggel utazott németországi diákcseraprogram keretében Großkrozenburgba. A tragikus baleset hétfőn, május 23-án ebéd után következett be. Fürödni indultak a hazai gyerekekkel a fogadó iskolától kétpercnyi távolságban levő bányatóhoz – fürdésre kijelölt helyen. Itt történt a tragédia. Személyes élmények, emlékek sora fűződik mindegyikünk részéről hozzá. Csöndes, visszahúzódó, szerény és rendkívül szolgálatkész fiú volt. Minden reggel hatkor kelt, orgonált a szentmisén, az énekkar tehetséges tagja volt – igen érzékeny, tisztaszívű diák. Többször énekelte szólóban a „Panis angelicus” kezdetű Cèzar Franck-művet teljes átéléssel, ártatlan, gyengéd előadásban! Hálát adunk a jó Istennek, hogy ismerhettük őt! Gyászjelentésében a következőket olvashattuk: „16 évet élt és ez volt számára a teljesség. A pörgésben és hangzavarban a szelíd csendes jelenlét, az ügyetlen keresgélésben a tisztán csengő dallam, a kajla kamaszok közt az őszinte segítőkészség, a simulékony világban az egyenes tekintet, a szétszórtságban a biztos akarat. Napjai a templomban kezdődtek és végződtek – a jó Isten előtt rendeződtek egybe, hallgatóit is oda emelte.” Temetése 2011. május 29-én volt a sárisápi temetőben. Emléke szívünkben örökké élni fog!

Kedves Ilona

Dömötör Barnabás (10/A)osztálytárs 2011. május 24-én az alábbi verssel búcsúzott Matyitól:

DALLAM URBANICS MÁTYÁS EMLÉKÉRE

Hangok, ritmusok, mik míg velünk vannak, jól esik hallani,
Kósza ihlet, mit – bár kedvünkre van – nehéz itt tartani.

E világ múlandó, s mégis született oly sok dallam,
És én másra se vágyom, mint hogy azt az egyet újra halljam.

De felidézni nem elég, sőt rosszul esik rá úgy gondolni,
Mint halvány szellemképre, mit már késő észrevenni.

Kár, hogy most jövünk rá arra: az a dal nélküle hamis
Könnyfakasztó jajgatás, és egyre lejjebb süllyed az is.

Egyre torzul üteme, s a kotta végül csak egy foszlány,
Karmestertelenül érzékisége a lehető legalsó osztály.

Nincs, ki az egészet összetartsa, összhangban csengő szólamokban,
Most eszmélek arra, mennyire bánom a „rosszat”, mit róla mondtam.

Becsültem, ha éppen – mit lelke zengett – büszke volt,
S ha kínzenvedést áriázott, műve nevetségbe fúlva szólt.

Előadásit – mikben mérhetetlen boldogsággal részünk lehetett –
Hibátlanul mutatta be, s bennünk mindent – mi rossz – temetett.

Ha tehette volna, nem hagyja félbe, mit egésznek tervezett,
S ezrek hallgathatták volna, még mielőtt elveszett...